

El doctor Crusafont als mitjans de comunicació

La nostra vella amistat amb el doctor Crusafont es refermà durant els anys 40 i 50, en ocasió de manifestar-nos el seu interès per conèixer personalment el nostre bon amic i celebrat periodista Artur Llorens i Opisso (Artur Llopis). Aquest anhel, reiteradament manifestat per l'eminent científic, el veié coronat molt ràpidament en ser-li presentat aquell escriptor, amb el qual quedà segellada una sòlida i sincera amistat que perdurà llargs anys, fins a la mort del periodista barceloní i que el doctor Crusafont servà sempre en la seva memòria com un tribut de reconeixement i afecte.

Fruit d'aquell primer contacte -i tenint en compte que el susdit Artur Llopis era el director del programa radiofònic "*Barcelona és bona*", que diàriament donava Ràdio Barcelona-, fou una entrevista que li féu en directe i que fou escoltada i comentada per tots els radioients assidus d'aquella emissió. Fou tanta la satisfacció del doctor Crusafont per aquella entrevista radiada, que en sortir dels estudis de l'emissora ens abraçà i amb paraules emotives ens digué: "*Amic Sala, aquest dia serà memorable per a mi perquè he tingut ocasió de poder divulgar una tasca positiva a favor de la paleontologia sabadellenca que un dia serà universal. Gràcies!*"

Dies després, el propi amic Artur Llopis l'entrevistava novament i publicava la seva entrevista al setmanari

"*Destino*", del qual era redactor. I aquella entrevista no fou pas la darrera; al contrari, en cada nova oportunitat que es presentava el nom del doctor Crusafont apareixia a les pàgines de l'esmentada revista, acompanyat de diversos documents gràfics com a conferenciant i en funcions de paleontòleg.

L'any 1951, aprofitant la nostra bona relació amb amics de l'emissora anglesa BBC de Londres, fou possible que aquella famosa emissora divulgés, amb comentaris plens d'elogis, la vàlua del sabadellenc il·lustre que en el curs dels anys tant honorà el nom de Sabadell i el de Catalunya. I el més significatiu fou la seva clara visió d'anunciar que es trobaven davant d'un futur geni de la ciència paleontològica. Anys a venir, els fets confirmaren la realitat d'aquella profecia.

Des d'aquells moments, en tots els medis informatius de premsa i ràdio, locals i nacionals, el nom i l'obra del doctor Crusafont s'agegantava cada dia més i més, divulgant i acreixent la seva gran personalitat científica, filla del seu esforç i dels seus constants estudis.

Fou en aquella època que el destí ens tenia reservat l'honor d'estrener encara més, si cabia, les nostres relacions quotidianes, que per nosaltres esdevindrien transcendents i honoroses. Constantment en les nostres converses amicals li manifestàvem que seria molt important per a Sabadell

que s'anés fent un recull de la premsa, de les seves conferències, escrits, fotografies, etc, etc, i sobretot de les seves excavacions i activitats paleontològiques... Ell escoltava amb atenció les nostres manifestacions i suggeriments i gaudia provocant-nos cada dia aquest tipus de converses, fins que un dia es va decidir a fer-ne un esborrall que fou l'inici del guió que més tard escriuria per a la pel·lícula documental "*HISTORIA DE UN MUNDO PERDIDO*" la qual es va estrenar el dia 8 de febrer de l'any 1952 en el cine Rambla de la nostra ciutat, en una memorable sessió de gala, en l'organització de la qual tenim el goig i l'honor d'haver participat molt directament.

Considerem que Sabadell ha de perpetuar la memòria de l'il·lustre científic, dedicant-li un monument en un lloc cèntric de la ciutat, per contemplació i gaudi de tots els ciutadans i també per la de tots aquell que ens visitin, ja que sens dubte en un futur no molt llunyà, el Museu de Paleontologia "*Doctor Miquel Crusafont*", pot transformar-se en un centre de peregrinatge de tots els paleontòlegs nacionals i estrangers. Per a quan això arribi, que creiem que no tardarà, Sabadell ha d'estar a l'alçada digna de la categoria universal d'aquest fill seu il·lustre, per tal de correspondre a l'honor que ell ha fet a la ciutat que el veié néixer, treballar i morir.

Joan Sala i Rovira.

- Hi ha una Babel més enorme que la dels llenguatges: la de les idiosincràsies.